

Un estiu a Viquipèdia

ADRIÀ PUJOL CRUELLS

Columna publica la darrera novel·la del periodista Màrius Carol, excorresponsal de la família reial espanyola i actual director del diari *La Vanguardia*. Es titula *Un estiu a l'Empordà*.

Marc és un periodista cinquantí i testosterònic que s'ha de traslladar de Londres a Barcelona. Abandona una bona corresponsalia a contracor perquè li encomanen que corri a salvar el diari per al qual treballa. Però pel camí s'haurà d'encarregar d'una herència a l'Empordà. El seu oncle mor i li deixa un casalot amb terres a Fonteta, una mena de caps dels records de la seva adolescència. Un cop instal·lat, passarà un estiu empantanegat en descobertes més o menys glamuroses —la relació de l'oncle amb Romy Schneider—, embolics sentimentals prototípics del *retour d'âge* i enaltiments esbravats sobre tot allò que, segons el clixé, remet a l'empordanitat: tramuntanes, dalins i plans i maragalls, amanides de tomates de pera, masovers homèrics i fil·loxaes bíbliques.

FENOSA, Jordi (Tatay)
Hotel porquí
 Torroella de Montgrí, 2014.

L'any 2008 Tatay va començar a publicar les seves tires còmiques al bloc de MesVilaweb. Des del 2012 apareixen cada dissabte a la web del Diari Gran del Sobiranisme. Ara l'edita en paper. El punt de partida d'*Hotel porquí* és que del porc s'aprofita tot, i probablement dels catalans també, si més no, com afirma el seu autor, des de fa 300 anys.

A la presentació de la novel·la a Barcelona, Sergi Pàmies va comparar Màrius Carol amb els escriptors Ferenc Máté i Peter Mayle. En efecte, com el primer amb la Toscana i com el segon amb la Provença, Carol ha toscanoprovençalitzat l'Empordà. Una mica més, hauríem de dir. Al llibre-homenatge *Retrobar la Costa Brava* (2008) i a la novel·la *L'home dels pijames de seda* (2009), presentava els empordans amb tots els tics del noucentisme: llums gregues eternals, paisatges renderitzats i, sota cada dolmen, un geni local.

Un estiu a l'Empordà és una novel·la lleugera, de tòpics allargassats fins a la caricatura. En el personatge que en fa anar l'arjau és difícil no veure-hi un *doppelgänger* de l'autor: es preocupa per la crisi del periodisme, és un dandi urbanita i crepuscular amb força còctels al fetge, i està enamorat de l'Empordà que la *Gauche Divine* va empecar-se entre el Maig del 68 i el mundial de futbol del 1982. Reitera, una vegada i una altra, els llocs comuns que ja van fixar —estiuellant-hi o enraonant-ne— Racionero, Alavedra, Roca, Lacalle, Ribó, Vintró, els Nadal, Maragall, Vilarasau, Tàpia, Bohigas, Portabella, Bofill, Sentís, Rubert de Ventós, Vázquez Montalbán, Samaranch i José Federico de Carvajal. *Beautiful people* amb graus diversos d'elegància.

Però això no pot ser un motiu de crítica. Sota cap circumstància. Em consta que *Un estiu a l'Empordà* presenta un volum de vendes i lectors no gens menyspreable. I per tant en aquest sentit no val carregar-se el llibre, dir que es tracta d'una repetició, una més d'entre les *coses vistes*. La trama és distreta i s'hi aprenen coses. I la novel·la lleugera, si està ben feta, és un mèrit que s'ha de reconèixer. No és això, doncs. El que de veritat fa que sigui negligible és que està mal escrita. D'una banda, Carol ha fabricat llistes. Com si es tractés d'un buidat de Viquipèdia, les receptes, els indrets i les

CAROL PAÑELLA, Màrius
Un estiu a l'Empordà

Columna
 Barcelona, 2014
 237 p

personalitats històriques naufraguen en nomenclàtors indeliberats —dels llocs, gairebé ens en proporciona les coordenades GPS—, a la manera com els periodistes de la pila del greix expel·leixen cròniques grises, funcionàries. De l'altra, els diàlegs són, directament, extractes enciclopèdics, impropis en la parla dels mortals. I, finalment, és sospitós que el guanyador de dos dels premis més ben dotats de les nostres lletres (El Ramon Llull i el Prudenci Bertrana) s'empatolli en una hipotaxi tan desguitarrada. En gramàtica, la hipotaxi és anar subordinant frases —pel cas que ens ocupa, eternament. Aquí és un símptoma que l'autor no té res, absolutament res a dir, a despit que el material de partida sigui *mainstream*. A dreta llei, *Un estiu a l'Empordà* és un catàleg.